

de supernaturalibus in sequenti. Actus rursus naturales possunt in duos ordines distingui, bonorum, scilicet, et malorum actuum. Quæ distinctio in supernaturalibus locum non habet; omnes enim mali actus voluntatis tales sunt, ut naturalibus viribus humani arbitrii fieri possint; omnes enim sunt inferioris ordinis, et ex aliquo motivo humano procedunt. In principio igitur hujus libri dicemus de actibus peccaminosis, de quibus præsens controversia maxima ex parte agitata est, et multorum animos perturbavit. De bonis autem actibus moralibus, et ordinis naturæ, pauca in specie dicenda occurrunt, cum in eis nihil sit peculiare ac proprium, præter generalia principia quæ in libro superiori tradita sunt; dicemus tamen aliqua, ut differentiam inter eos et malos actus constituamus, et divinæ providentiæ rationem in eis declaremus.

CAPUT I.

PROPONITUR QUÆSTIO AN ACTUS MALI SINT EX SPECIALI PRÆFINITIONE AC PRÆDETERMINATIONE DIVINÆ VOLUNTATIS, ET SENTENTIA HOC AFFIRMANS TRACTATUR.

1. *Sensus et status questionis.* — Duo sunt certa principia, in quibus omnes conveniunt. Prius est, Deum absolute et simpliciter non esse causam peccati; hoc enim sub his terminis de fide est, et satis expressum in sacra Scriptura, novissimeque definitum contra hujus temporis hæreticos, ut inferius commodiori loco videbimus. Posterius principium est, proprio et reali influxu concurrere Deum ad hos actus liberi arbitrii, ut reales actus sunt, etiamsi pessimi et intrinsece mali sint. Nam cum hi actus sint vere res et effectus reales, necesse est ut saltem illam dependentiam a Deo habeant, quæ omnibus causarum secundarum effectibus generalis et omnino necessaria est. Superest ergo quæstio an, præter hunc generalem concursum, habeat Deus aliquem alium in hos actus liberos et humanos, qui ita fiunt, ut inordinationem seu malitiam moralem habeant adjunctam; vel an per ipsummet concursum Deus physice prædeterminet voluntatem creatam ad hos actus; simul vero attingemus an positive illam inclinet, vel moveat, aut semper, aut interdum, et an hos actus præfiniat; ac denique quomodo de illis perfectam providentiam habeat.

2. *Prior sententia.* — Est itaque quorum-

dam opinio, Deum et prædefinire hos actus æterno consilio voluntatis suæ, antequam præsciat illos esse futuros, et in tempore prædeterminare voluntatem angeli vel hominis, et applicare ipsam ut illos eliciat. Dicunt autem hi doctores Deum prædefinire hos actus quoad materiale peccati, ut aiunt, non quoad formale. Et hoc modo evitare sibi videntur ne Deum faciant auctorem peccati. Quoniam tota (inquiunt) entitas actus peccati bona est, et illam tantum prædefinit Deus, et ad actus bonos ordinat; permittit autem malitiam et inordinationem, quæ ex sola voluntate peccatoris inde consequitur. Hanc sententiam docent fere omnes illi Theologi, qui de subordinatione causæ secundæ ad primam ita sentiunt, ut putent secundam nihil posse operari, nisi præmotam, prædeterminatam et applicatam a prima modo superiori libro tractato. Item qui censent ad perfectionem divinæ providentiæ pertinere, ut omnes actus liberos causæ secundæ sua voluntate efficaci præfiniat, antequam præsciat quid causa secunda operatura sit. Nam ex his generalibus principis necessaria consecutione illa conclusio sequitur; quia dum actum peccati elicit humana voluntas, operatur ut causa secunda existens sub divina providentia, ejusque concursum requirens.

3. *Auctores quibus hæc opinio falso tribuitur, Scotus, Capreolus, Cajetanus.* — Solet autem hæc sententia tribui Scoto in primo, distinct. 42, quæst. unica. Sed ibi nihil dicit præterquam permitti a Deo peccatum, Deumque præscire se cooperaturum illi. Quod est valde diversum; falso ergo citatur. Magis autem falsum est omnes Scotistas ita sentire, ut cap. 3 videbimus. Tribuitur item Capreolo, in 2, distinct. 37, quæst. 1, art. 3, ad 2 principal. cont. 2 conclus. Sed falso, et præter ejus mentem, ut capite tertio ostendam. Citatur etiam pro hac sententia Cajetanus, jentac. 6, quæst. secunda. Sed ibi non loquitur de prædeterminatione physica, nec de præmotione necessaria ex vi generalis concursus primæ causæ. In hoc autem favet quod ait, sicut malum non est Deum cooperari actionibus peccatorum, quantum ad bonitatem naturæ, ita malum non esse illas præcipere. Quæ verba, intellecta de actione per se indifferente, et quæ bene exerceri potest, sunt vera; tamen de actione ita mala intrinsece ut bene exerceri non possit, sunt falsa, ut ex dicendis constabit, nisi verbum præcipiendi metaphoricè sumatur, ut solet in Scriptura, et infra

CAPUT II.

NON PRÆDETERMINARE DEUM NEQUE PRÆMOVERE VOLUNTATES HUMANAS AD ACTUS PRAVOS.

1. *Assertio.* — Distinximus in fine superioris libri divinam præfinitionem immanentem seu internam, a prædeterminatione externa seu transeunte. Neutram igitur earum habere censemus locum in actibus malis. Sed hoc capite, solum de transeunte ac physica prædeterminatione loquimur, quæ physicam efficaciam habet in nostram voluntatem, sive aliquid prævium ad actum illi imprimendo, sive sola efficacitate sua extrinseca eam efficaciter ad actum prædeterminando; in quarto vero capite de altera præfinitione agemus.

2. *Aliquot præmittuntur animadversione digna.* — Suppono autem imprimis in actibus malis duo posse considerari: loquemur autem semper de actibus internis, et elicitis a voluntate, quoniam in eis melius cernitur difficultas, et quia tota formalis malitia seu deformitas moralis est in actibus internis et ab eis denominantur exteriores actus mali. In his ergo actibus primo considerari potest ipsa realis entitas actus liberi et voluntarii, quatenus circa tale objectum et cum talibus circumstantiis fit. Secundo, considerari potest deformitas, seu malitia moralis, quæ ad talem actum consequitur, quatenus a tali causa libera hic et nunc fit; primum horum appellari solet materiale peccati, secundum autem formale.

3. *Qui movere possit Deus voluntatem creatam.* — Secundo suppono, ex dictis in lib. 1, duplicem intelligi posse modum quo Deus moveat voluntatem ad aliquem actum; unus est moralis, scilicet, vel ex parte objecti, proponendo illud, et rationes ad ipsum amandum fugiendumve, vel per quosdam actus excitando ad alios, ut per terrores et minas incutiendo metum, qui ad alicujus rei odium vel amorem inducat. Quem modum movendi voluntatem maxime servat Deus in operibus gratiæ, ut libr. 3 videbimus. Alius modus movendi est physicus, per propriam et immediatam effectiorem in ipsam voluntatem, quasi imprimendo in illa quemdam impetum, quo efficaciter impellatur ad actum secundum.

4. *Ad actum ex se bonum beneque fieri possibilem, at in re male faciendum inclinare potest Deus.* — Potest etiam hoc loco præmitti

dicetur. Similiter quando Cajetanus ait, 2 Reg. ultimo, incitare Deum positive ad actiones peccatorum, ut positiva entia sunt, nec prædeterminare dicit, nec loquitur de generali concursu, sed de aliqua speciali ratione providentiæ divinæ, et pie exponi potest, juxta ea quæ cap. 3 dicemus. Citatur etiam Oleaster, Genes. 45. Sed ibi nihil ait, nisi esse proprium Dei opus ordinare malum opus nostrum in bonum finem suum. Citatur etiam Exodi 47 et 40, et Deuter. 2. Sed his locis non agit de concursu Dei, sed de induratione, de qua re infra cap. 3.

4. Hæc ergo opinio, ut proposita est, a nullo antiquo doctore Scholastico tradita est. Imo et moderni scriptores, qui prædeterminationem physicam liberi arbitrii docuere, cavere student illum loquendi modum; scilicet, quod Deus applicet et prædeterminet voluntatem creatam ad malum actum pro materiali, quia vident eam locutionem multorum aures offendere, multisque gravibus doctoribus vehementer displicere. Nihilominus tamen alii sententiam illam indicant, saltem sub generalibus verbis, ut sunt illa: *Nulla causa secunda potest operari, nisi sit efficaciter a prima determinata*; vel etiam magis in particulari, ut idem auctor alibi dicit: *Antecedit operationem nostram liberam divinæ voluntatis æternum et immutabile consilium, sive divinæ providentiæ infallibilis prædefinitio, quæ omnem operationem bonam liberam prædefinit, imo et omnem operationem in quantum bona est*; ubi hanc ultimam amplificationem ponit propter actum peccati, licet ipsum proprio nomine explicare ausus non fuerit (Bannez, 1 p., q. 14, art. decimo tertio, dub. circa solum argumentum D. Thomæ, § *Sed arguitur*, p. 524, litt. B, quæst. decima nona, art. decimo, dub. primo, post tertium documentum); alii vero clarius, et in particulari loqui solent.

5. *Fundamenta hujus opinionis.* — Fundamenta hujus sententiæ partim sumuntur ex subordinatione necessaria causæ secundæ ad primam, partim ex perfectione divinæ providentiæ, partim ex divina reprobatione, quæ nullam ex parte hominis habet causam; partim ex quibusdam sacræ Scripturæ locutionibus, et ex quibusdam Augustini testimoniis; partim ex eo quod nullum sequitur absurdum ex hac sententia, magis quam ex concursu generali ad actum peccati. Sed hæc omnia proponuntur melius inferius simul cum eorum solutionibus.

distinctio mali actus voluntatis; nam quidam est intrinsece malus ex objecto a quo est inseparabilis malitia, si humano modo, id est, libere et cum sufficiente cognitione fiat; alius vero est ex se indifferens, seu bonus ex objecto, qui tamen ex defectu operantis male fit, a quo actu est separabilis malitia, ut per se constat. Difficultas igitur præsens maxime videtur versari circa priores actus, videlicet intrinsece malos; quia, cum in aliis possit separari actus a malitia, non videtur esse difficultas quin possit Deus movere ad actum, non movendo ad malitiam. Sed licet in prioribus actibus clarior appareat difficultas, seu repugnantia, si tamen de posterioribus cum debita proportione loquamur, eadem de illis erit ratio, neque erit hoc loco necessaria distinctio. Itaque advertere oportet, contingere posse ut actus de se et ex sua specie et objecto sit indifferens, mihi autem hic et nunc non sit indifferens, sed prohibitus; ita ut ego non possim hic et nunc illum honeste exercere. Contingere etiam potest ut actus ex se, et sua specie, et respectu mei hic et nunc operantis, sit indifferens, ac honeste exerceri possit, licet fortasse ex prava intentione seu voluntate mea male sit exercendus. Quando actus est malus hoc posteriori modo, non est dubium quin possit Deus hominem ad illum inclinare seu movere, morali modo superius explicato, etiamsi prævideat Deus fore ut homo sic motus et excitatus non bene, sed male sit illum actum effecturus; quia tunc Deus non inclinatur nisi ad bonum, quod homo hic et nunc, et prout a Deo movetur, posset bene exercere; si autem homo ipse malitiam adjungat, est ex sola libertate sua, et per accidens respectu Dei. Nec mirum est quod hoc possit Deus; nam et homo interdum id potest honeste facere, ut cum ex rationabili causa precibus aliquem inducit ad mutandum aut jurandum, quem scit aut usuras petiturum, aut per falsos Deos juraturum. Potest ergo Deus simili modo hominem ad actum inclinare, et tunc recte dicitur movere et inclinare ad actum, et permittere malitiam. Quapropter de hoc genere motionis non disputamus, quamvis deservire possit ad aliqua testimonia explicanda, ut capite sequenti videbimus. At vero quando actus non est indifferens respectu hominis hic et nunc moraliter operantis, quia, nimirum, non potest ab illo bene exerceri, supposita scientia, advertentia, prohibitione et aliis conditionibus quæ illum circumstant, tunc impertinens est quod actus sit

intrinsece malus, seu prohibitus quia malus, vel quod, e contrario, ex specie sua sit indifferens, et nunc malus quia prohibitus; nam in re tam est inseparabilis malitia ab illo actu hic et nunc, et non mutatis circumstantiis, sicut ab actu intrinsece malo; imo, si attente res consideretur, quodammodo dici potest ille actus, facta illa suppositione, intrinsece malus; quia intrinsece malum est facere quod est prohibitum, durante et obligante prohibitione. Et hoc sensu in universum loquimur de actibus malis.

Ad formale (quod aiunt) peccati Deum nullam prædeterminare voluntatem, divina fide tenendum.

5. De his ergo actibus malis, quoad formale, non est controversia inter Catholicos. Sit ergo de fide certum, Deum non prædeterminare voluntatem, neque ullo modo illam inclinare ad formale peccati. Hoc sequitur ex prima suppositione facta capite præcedenti, et omnia quæ afferemus, hoc evidentius convincunt. Quin potius neque hæretici hoc negant; bene enim norunt nec Deum posse intendere formale peccati, nec inclinare voluntatem hominis ut illud intendat. Utrumque enim repugnat bonitati ejus, imo et voluntati hominis, quæ non operatur intendens ad malum; quare nec dæmon ipse hoc modo inducit hominem ad peccandum, quamvis ipse revera intendat lapsum et ruinam hominis, et ipsius Dei injuriam, quam Deus non potest intendere; nam hoc saltem modo odio est illi impius et impietas ejus, et, cum omnia propter seipsam operetur et velit, deformitatem ipsam peccati nullo modo potest propter se velle, cum consistat maxime in aversione ab ipso. Itaque de formali peccati nihil amplius dicere oportet; et, ne sæpius id repetere necesse sit, per actum malum semper materiale intelligemus.

6. *Ad peccati actum nullam Deus inducit suasionibus voluntatem, nullam attrahit excitationibus*, Jacob. 1. — Rursus existimo esse de fide certum, Deum non movere homines morali modo supra explicato ad actus malos et peccata. Nullum me hæcenus legisse memini Catholicum doctorem, qui de hac assertionem ac sententia dubitaverit; sed eam non præmittendam duxi, quia et ad ea quæ dicemus plurimum conferet, et ad intelligendum quantum Catholicis quidam viri in exponendis sacris Scripturis et sancti Augustini sententiis in ista materia hallucinentur, ut illam physi-

cam prædeterminationem mordicus retineant. Hanc igitur veritatem satis probant illa Jacobi verba, capite decimo: *Deus intentator malorum est, ipse autem neminem tentat*; quia tentatio ad peccandum non fit alio modo, quam moraliter inclinando, excitando, et movendo hominem ad actum malum. Neque ad rationem tentationis necesse est ut is qui tentat, intendat formaliter malitiam, seu deformitatem actus mali, ut constat in homine inducente alium hominem ad malum, non intendens malitiam, sed utilitatem aliquam, vel voluptatem ex opere malo. Si ergo Deus illo morali modo instigare aut excitare hominem ad actum malum, vere ac proprie tentaret illum ad malum, atque ita munus Satanæ exerceret, quod divinæ bonitati repugnat; hanc enim vim habent citata verba: *Deus intentator malorum est*. Quin potius addit Paulus, 1 ad Corinth. decimo, non solum non tentare Deum, verum etiam nec permittere nos tentari ultra id quod possumus. Quæ omnia intelligenda esse de tentatione, qua quisque peccato implicatur, declaravit Augustinus, libro Quæstion. in Genes., quæst. 57; et sermon. 41 de Verbis Domini, ait esse tentationem quæ *adducit peccatum*; hæc autem non est alia, nisi quæ moraliter inducit ad actum peccati. Rursus lib. 2 de Consens. Evangel., capit. 30, appellat hanc tentationem, *seductiones*; quod verbum est annotatione dignum; nam, sicut qui peccat, errare dicitur practice, juxta illud: *Errant qui operantur malum*, ita inducens moraliter ad actum peccati, practice seducit, quod divinæ repugnat bonitati. Hinc congeri possent alia infinita Scripturæ testimonia, in quibus dicitur Deum odisse peccatum, et non implanare homines, et similia quæ inferius attingemus, et Patrum sententias; nunc enim in re clara non est necesse testes multiplicari.

7. *Nazianzeni testimonium.* — *Persimile Augustini testimonium.* — Notanda vero sunt verba Gregorii Nazianzeni, quia de hoc genere inductionis et causalitatis sunt expressa, orat. 3 contra Julian., ante medium, § *Nec tamen: A quibus* (inquit) *rationibus* (divinæ scilicet providentiæ) *non ille* (Julianus nempe) *ad malum excitatus est; Deus enim nullo modo mali causa est, quippe natura bonus, vitiumque ejus est qui elegit, haud tamen ab impetu suo repressus est.* Ubi notanda est illa causalis, quod, si Deus ad malum excitaret, mali esset causa; excitatio autem dicit causalitatem moralem per consilium, affectum, etc. Hinc Ambrosius, libro secundo Examer., ait, malitiæ

initium nullo modo posse Deo attribui: *Eradicari* (inquit) *hanc Deus vult de animis singulorum; quomodo eam ipse generaret, cum clamet Propheta: Desinite a malitiis vestris; et præcipue sanctus David: Desine* (inquit) *a malo, et fac bonum. Quomodo ergo ei initium a Domino damus? sed hæc opinio feralis eorum, qui perturbandam Ecclesiam putaverunt.* Legenda sunt cætera quæ toto illo capite scribit, et libro de Paradis., capite decimo quinto; aperte enim confirmat hanc veritatem. Ex verbis autem citatis, hæc potest ratio sumi, quod initium peccati ex prima suggestionem et tentatione sumitur; ergo non potest Deus hoc modo inducere ad actum peccati. Sunt etiam valde notanda verba Augustini, quinto de Civitate Dei, cap. nono: *Malæ voluntates ab illo non sunt, quia contra naturam sunt, quæ ab illo est.* Nam in bonis ideo dicitur Deus dare non solum potestatem, sed etiam voluntatem, quia non solum dedit liberum arbitrium, sed etiam inclinatur illud ad bonas actiones, excitando, suadendo, vocando, ut idem Augustinus declarat de Spirit. et litter., capite tertio, et trigesimo quarto, et libro primo ad Simplic., questione secunda, et aliis locis innumeris, quæ infra libro tertio annotabimus; si ergo Deus excitaret et induceret moraliter ad malum voluntates, etiam illæ propriissime dicerentur esse a Deo; quod est falsum, et ideo scriptum non est; licet sit scriptum (Paul., ad Roman. 13): *Non est potestas, nisi a Deo*, ut idem Augustinus dixit, de Spirit. et litter., cap. 31.

8. *Ratione assertio demonstratur.* — Ratio denique evidens est, quia inducere ad malum consulendo, et movendo moraliter hominem, ut velit id quod licite velle non potest, est intrinsece malum; ergo omnino repugnat Deo, sicut mentiri. Et hanc rationem reddunt Patres, cum dicunt Deum esse natura bonum, imo bonitatem ipsam, et ideo non posse ad malum incitare vel impellere. Unde ineptum est quod hæretici aiunt, Deum hoc facere propter honestum finem, et ideo non esse contra bonitatem ejus. Nam finis honestus non honestat actionem quæ ex objecto est intrinsece mala; alias eodem modo posset Deus mentiri propter honestum finem. Nec denique locum hic habet distinctio de formali vel materiali peccati; neque ad hoc propositum hæcenus ab aliquo Scholasticorum accommodata est; quia revera moralis inductio et persuasio non est, nec, moraliter loquendo, esse potest ad formale, sed ad actum ipsum volendi, a quo sit inseparabilis malitia, prout a tali agente li-

bero hic et nunc fieri potest. Moraliter ergo idem prorsus est inducere seu persuadere peccatum, et inclinare voluntatem hominis ad talem actum quem non potest elicere nisi peccando; sicut ergo est de fide Deum non esse auctorem peccati, neque inclinare moraliter hominem ad peccatum, ita est etiam de fide, non movere hoc modo ad actum malum; id est, quem homo sine morali malitia libere exercere non potest.

Ad malos actus creatam voluntatem nullo modo Deus prædeterminat.

9. Ultimo addendum est Deum non prædeterminare physice creatam voluntatem ad actus malos efficiendos. Priusquam veritatem hanc auctoritate confirmem, variis modis et rationibus illam persuadebo, et ex principiis fidei elicere conabor; sic enim vis, sensus et pondus auctoritatis melius intelligetur.

Ratio prima. — Primum igitur prædeterminationem hanc necessariam non esse ad generale concursum, quem Deus, ut prima causa, ad huiusmodi actus præstare debet, ex dictis in superiori libro satis (ut existimo) constat. Quo supposito, fere evidens est non posse Deo attribui illam prædeterminationem, quia Deus, cum sit summe bonus, non adhibet peculiarem curam aut speciale auxilium, ut fiant mala; sed solum, propter necessarium et generale munus (ut sic dicam) primæ causæ, suum offert universalem concursum, et libero arbitrio permittit illo uti, quia hoc etiam ad suavem ejus providentiam spectat; solum ergo præbet Deus ad actum peccati illum concursum, qui necessarius est ex vi subjectionis causæ secundæ ad primam; si ergo illa præmotio non est necessaria, non potest Deo attribui.

10. *Ratio secunda.* — Secundo hinc fit, si Deus efficiat huiusmodi prædeterminationem, esse auctorem peccati. Quod ita ostendo, quia imprimis Deus est directe et per se causa illius malæ voluntatis, qua Judas, verbi gratia, voluit vendere Christum; et non solum est causa præbendo ex se generalem concursum, sed ex intentione sua prædeterminando influxum suum ad talem volitionem, imo et voluntatem Judæ ad illum actum prædeterminando; quid ergo amplius requiri potest, ut vere ac proprie dicatur causa illius peccati? Si enim physice res consideretur, ipse agit totum quod in illo actu effici potest; et, ut dixi, non concursu ex se indifferente, prout ab ipso offertur, sed ex se et ex intentione sua determinat

ad talem actum. Si vero res consideretur moraliter, Deus et determinat voluntatem hominis ad talem actum, et non ex necessitate concursus primæ causæ, ut ostensum est; ergo ex solo affectu et voluntate, quod talis actus fiat. Denique ipse est prima radix et causa, quod homo hic et nunc, cum hac advertentia, etc., hoc objectum velit; sed homo non peccat nisi hoc volendo; ergo Deus est illi causa ut peccet.

11. *Evasio.* — *Refutatur.* — Dicent fortasse Deum non esse causam peccati, quia non peccat ita determinando humanam voluntatem: nam nec subditur legi, ut peccare possit, nec a sua recta ratione discordat, quando ut prima causa sic operatur. Sed imprimis ad argumenti vim nihil refert, sive dicatur Deus peccare, sive non; nam, etiamsi quis diceret Deum esse auctorem peccati, non peccando, sed faciendo tantum ut alius peccet, in hæresim laberetur; argumentum autem factum convincit Deum efficaciter facere ut alius peccet, et consequenter ipsum esse auctorem peccati, sive dicatur peccare, sive non.

Deinde, quamvis peccare, ut in rigore significat transgressionem legis, non possit attribui Deo sic operanti, quia non est subditus legi, tamen, ut peccare significare potest generatim deflectere ab eo quod rectum est et honestum, sic revera peccaret Deus, data illa hypothesi. Sicut si, per impossibile, Deus mendacium diceret, plane peccaret, non contra legem, sed contra suam naturalem rectitudinem: et quia ab hac deficere non potest, ideo mentiri non potest. Et ideo etiam non potest esse peccatum, nisi deficiendo a lege; quia is qui legem non habet, est per se rectus, nec ab ea rectitudine deficere potest; si tamen posset, posset etiam peccare sine lege. Sic ergo in præsentia, posita illa hypothesi falsa et impossibili, Deus repugnaret regulæ suæ rectitudinis, et hoc sensu peccaret. Assumptum patet, quia contra rationem summi boni est amare actus malos, et ad illos eliciendos impellere homines; maxime cum Deus in hoc non se gereret præcise ut prima causa, ad cujus concursum hoc non est necessarium, sed ut proprius et peculiaris instigator ad malum.

12. *Alia evasio excluditur.* — Sed aiunt (et hæc est frequentior solutio) Deum non esse auctorem peccati, quia determinat ad materiale, et non ad formale peccati. Sed hæc distinctio non recte ad præsens accommodatur. Quid enim est Deum esse causam materialis peccati, et non formalis? Aut enim est quod

Deus non intendit malitiam illam, sed bona aliqua intentione determinat hominem ad actum malum; aut est quod ex vi actionis et determinationis Dei non sequitur malitia in illo actu voluntatis humanæ.

Primum horum non refert; secundum autem falsum est, et illud sufficit ut Deus vere sit auctor peccati hominis. Prior pars minoris probatur; nam homo ipse qui peccat, non id facit intendendo malitiam; imo et Dæmon ipse vix hoc modo inducit ad peccandum, quia nemo intendens ad malum operatur; ergo, ut aliquis sit auctor peccati, necessum non est quod ita intendat malitiam.

Dicent fortasse hominem, dum peccat, intendere aliquem pravum finem; Deum vero intendere honestum finem, quando hominem ad pravum actum determinat. Hæc tamen evasio vana est, et nullius momenti: tum quia, si Deus immittit malam voluntatem in hominem, etiam illam pravam intentionem suggerit; tum etiam quia bona intentio non excusat pravam actionem, si ex objecto suo mala est; non enim sunt facienda mala ut inde eveniant bona. Denique, si Deus facit quidquid necessarium est ad causandum peccatum, quod bona intentione id faciat, non impedit quominus sit vere auctor peccati; sed solum conferet ut bona intentione sit auctor illius; ut si unus homo induceret alium ad mentendum ob tuendam vitam proximi, auctor esset mendacii, quamvis bona intentione id faceret.

Posterior pars minoris propositionis declaratur et probatur, quia Deus ita determinare dicitur voluntatem hominis ad actum peccati, ut determinet illum ad operandum cum omnibus moralibus circumstantiis, quibus positus, impossibile est quin actus ille sit malus et peccatum; verbi gratia, determinavit voluntatem Judæ, ut cum tali notitia et cognitione Christi, cum tali affectu, libertate seu voluntate vellet vendere Christum; sed talis actus sic factus non poterat non habere adjunctam malitiam moralem et pravitatem peccati; ergo voluntas divina ita determinavit humanam ad talem actum, ut ex vi talis determinationis ille actus habuerit tales circumstantias, quibus positus, necessario habuit adjunctam malitiam.

Occurritur objectioni. — Dices habere illam ut est a voluntate humana, non ut est a divina. Respondetur hoc nihil aliud esse quam iterum ad quæstionem redire, an Deus ea ratione dicendus sit peccare, de quo nunc non agimus; sed an sequatur esse auctorem peccati. Ad hoc ergo non refert quod malitia illa

sequatur ex habitudine ad voluntatem humanam; sed satis est quod Deus sit auctor et causa ut talis actus fiat cum tali habitudine ad voluntatem humanam, quam necessario consequitur illa malitia. Et hic discursus magis in ratione quarta confirmabitur.

13. *Ratio tertia.* — Tertio, habemus etiam, ex dictis in superiori libro, per talem prædeterminationem auferri ab homine usum libertatis suæ in operando talem actum. Ex quo plane consequitur eum non peccare moraliter in eo actu, et immerito ea de causa puniri. Quam rationem attigerunt in simili forma Cyrillus, lib. 11 in Joann., cap. 21, et Augustinus, tertio de Liber. arbitr., cap. decimo octavo, quos supra retuli; ejusque illationis vim late probavi. Sed omitto rationes ibi factas de libertate, et saltem colligo habere hominem, dum peccat, plus quam rationabilem excusationem, imo et querelam justam contra Deum, quod eum ad peccandum impulerit, contra illud Ecclesiastici 15: *Non dixeris: Per Deum abest; quæ enim odit, ne feceris; non dicas: Ille me implanavit; non enim necessarii sunt homines impii; omne execrumentum erroris odit Deus, et non erit amabile timentibus eum.* In quibus verbis apertissime videtur Sapiens prædictam sententiam damnare. Quomodo enim non merito dicetur Deus implanare hominem, si eum physice et efficacissime ad actum malum seu voluntatem malam determinat?

Et confirmatur efficaciter ad hominem; nam prædicti Theologi, cum quibus disputamus, interpretantur illa testimonia Scripturæ (Joan. 6): *Nemo potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum, et: Deus est enim qui operatur in vobis velle et perficere,* et similia, dicta esse ratione hujus efficacis prædeterminationis; quia Deus facit hominem operari tales actus bonos; ergo ratione similis prædeterminationis merito dicetur Deus trahere voluntatem hominis ad malum objectum, vel convertere illam ad creaturam; hoc autem et nihil aliud est hominem implanare. Neque solum ad hominem, sed simpliciter, juxta verum sensum illorum testimoniorum, sumi potest efficax argumentum. Nam, si Deus dicitur trahere voluntates hominum, vel convertere illas ad se solum, quia moraliter inclinât illas per sanctas inspirationes et affectiones, quomodo non multo magis trahit humanas voluntates ad malum, et convertit illas ad creaturam, si efficaciter ac physice prædeterminat illas, ut ad sensibilia bona et prohibita ferantur?